

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 13/2023-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného JUDr. Tomášom Jamrichom, advokátom, Moravská 784/35, Vráble, proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 11C/99/2015 z 15. marca 2019, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 25Co/164/2019 z 9. septembra 2020 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9Cdo/273/2021 z 22. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie. Zároveň žiada náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v právnom postavení žalovaného v spore o zaplatenie 376,86 eur s príslušenstvom z titulu nedoplatku z vyúčtovania nákladov za plnenia poskytované s užívaním bytu sťažovateľa za obdobie od 1. januára 2011 do 31. decembra 2011, ako aj za obdobie od 1. januára 2015 do 31. decembra 2015 po spojení vecí na spoločné konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 11C/99/2015 a sp. zn. 11C/800/2015, ktoré sa viedlo pod sp. zn. 11C/99/2015.

3. Okresný súd napadnutým rozsudkom z 15. marca 2019 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 351,57 eur s príslušenstvom (I. výrok), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II. výrok),

žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti sťažovateľovi v rozsahu 91,14 % (III. výrok) a návrh sťažovateľa na prerušenie konania zamietol (IV. výrok).

4. O odvolaní sťažovateľa Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 9. septembra 2020 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti trov konania potvrdzuje (I. výrok), odvolanie sťažovateľa vo vzťahu k zamietnutému návrhu na prerušenie konania odmieta (II. výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (III. výrok).

5. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) tak, že dovolanie odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že konaním a rozhodnutím všeobecných súdov došlo k porušeniu jeho práva na súdnu právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to v dôsledku porušenia princípu rovnosti zbraní, princípu kontradiktórnosti (bod 7 tohto uznesenia) a nesplnenia povinnosti súdov vyrovnávať sa s podstatnými argumentmi sťažovateľa, ktoré uplatnil v rámci svojej procesnej obrany (bod 8 tohto uznesenia).

7. Sťažovateľ vyjadruje presvedčenie, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je protiústavným rozhodnutím, pretože v súvislosti s jeho vydaním nebol dodržaný zákonom ustanovený procesný postup podľa § 436 ods. 4 CSP tým, že mu nebolo nedoručené podstatné podanie žalobcu k jeho dovolaniu, a to aj napriek tomu, že o to sťažovateľ výslovne súd žiadal. Týmto postupom mu bola odňatá možnosť oboznámiť sa s argumentáciou žalobcu a náležite na ňu reagovať. V súvislosti s porušením jedného z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorým je zachovanie kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní v jeho právnej veci, poukazuje na judikatúru ústavného súdu, ako aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike z 27. 4. 2010, sťažnosť č. 23083/05.

8. Sťažovateľ v ďalšej časti svojej ústavnej sťažnosti prezentuje svoj názor, že rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu sú založené na skutkových a právnych záveroch, ktoré sú svojvoľné a neudržateľné. Eklektickým výberom argumentácie v odôvodnení si súdy osvojili ako jedine správne ničím nepodložené tvrdenia žalobcu a, naopak, argumentáciu sťažovateľa absolútne odignorovali. Sťažovateľ tak poukazuje na štyri podstatné skutočnosti v rámci svojej procesnej obrany, s ktorými sa súdy podľa neho vôbec nevysporiadali, čím vážne porušili jeho ústavné práva:

a) Neurčitosť a zmätočnosť žaloby a žalovanej sumy prejavujúca sa absolútnym rozporom obsahu podanej žaloby a jej podkladov (osobný účet sťažovateľa za rok 2011 a vyúčtované náklady za rok 2011) predložených žalobcom so špecifikáciou žalovanej sumy, ktorý nebol počas celého konania žalobcom ani súdom odstránený. Tým bola sťažovateľovi upretá možnosť konania pred súdom, porušená rovnosť účastníkov konania, pretože sťažovateľ nemohol uplatňovať svoje procesné

práva, ako je obrana proti dôkazom žalobcu. Uvedená sťažovateľom namietaná zmätočnosť zostala súdom nepovšimnutá.

b) Nevysporiadanie sa s jednorazovým účelovým príspevok (v sume 1327,76 eur uhradený sťažovateľom), ktorý podľa názoru sťažovateľa nemôže prechádzať späť do predchádzajúcich rokov (tak ako to tvrdil žalobca), ale len formou zostatkov do nasledujúcich rokov (v súlade s čl. VI bodmi 2 a 7 zmluvy o výkone správy).

c) Priznanie neexistujúceho žalovaného nároku v žalobe špecifikovaného ako „*skutočný náklad*“ do Fondu prevádzky, údržby a opráv za rok 2011 (ďalej len „fond opráv“) vo výške 359,24 eur, keďže zo skutkových okolností vyplynulo, že žalobca nevynaložil žiadne finančné prostriedky z fondu opráv na byt sťažovateľa v roku 2011 v súvislosti s financovaním výmeny vodovodných a kanalizačných potrubí v roku 2011, pretože sťažovateľovi ako jedinému vlastníkovi neuhradil túto výmenu, čo považuje za rozporné s dobrými mravmi a za zjavné zneužitie práva. Súdny priznaním nepreukázaného a neexistujúceho nároku žalobcovi porušili povinnosť podľa čl. 11 ods. 4 CSP a § 188 ods. 1 CSP, a tým popreli ich zmysel.

d) Neexistencia (neplatnosť) uzavretej Zmluvy o výkone správy s dodatkom z roku 2007 (ďalej len „zmluva o výkone správy“), neexistencia hlasovania o tejto zmluve, neuskutočnenie schôdze, a tým aj neexistencia uznesenia z 27. novembra 2007 (žalobca žiaden dôkaz o samostatnom hlasovaní a realizácii jednotlivých bodov programu pre jednotlivé bytové domy do skončenia súdneho konania nepredložil). Konštatovanie o tak podstatnej skutočnosti, ako je schválenie zmluvy o výkone správy, bez dôkazu, ktorý by to preukazoval, a naopak z množstva dôkazov, ktoré preukazujú opak, súdy porušili základnú povinnosť postupovať podľa čl. 11 ods. 4 CSP a § 188 ods. 1 CSP.

9. V časti ústavnej sťažnosti pod názvom „*Rozpor rozhodnutí súdov s vykonaným dokazovaním*“, prevláda laické vyjadrenie sťažovateľa, ktorý poukazuje na to, že ho žalobca „okradol“, na nespravodlivý („*nezmyselný, dlhotrvajúci*“) priebeh celého konania pred všeobecnými súdmi, protizákonné rozhodnutia súdov, rozporuje jednotlivé tvrdenia súdov, vyjadruje nespokojnosť so správaním a kompetenciami sudcov na okresnom súde v jeho právnej veci (ako aj nespokojnosť so súdnictvom ako celkom) a vyslovuje presvedčenie, že senát ústavného súdu, ktorý bude jeho sťažnosť posudzovať, sa podrobne oboznámi s dôkazmi a rozhodnutia súdov zruší. Napokon sťažovateľ uzatvára, že rozsudkom prvostupňového a odvolacieho súdu došlo k extrémnemu nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. k prípadu, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú. Všetky právne a skutkovo relevantné argumenty sťažovateľa, ktoré legitímne použil ako obranu proti uplatnenému nároku žalobcu, súdy absolútne odignorovali, čo predstavuje závažné pochybenie v zjavnom rozpore s ústavnými princípmi.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov v dvoch rovinách; prvá sa týka spochybnenia ústavnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v dôsledku porušenia § 436 ods. 4 CSP nedoručením vyjadrenia žalobcu k dovolaniu sťažovateľovi. Druhá rovina

námietok spočíva v nedostatočnom odôvodnení napadnutých rozhodnutí (predovšetkým súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), konkrétne v nesplnení povinnosti súdov zareagovať a vyrovnáť sa s podstatnými argumentmi sťažovateľa.

11. Ústavný súd uvádza, že návrh na začatie konania obsahoval formálny nedostatok v podobe odkazu na ustanovenia v súčasnosti už zrušeného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ktorý už vyše troch rokov nie je platným a účinným právnym predpisom upravujúcim konanie pred ústavným súdom [tým je počnúc 1. júlom 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Táto skutočnosť však sama osebe nemá vplyv na posúdenie toho, či je možné návrh prijať na ďalšie konanie, pretože rozhodujúce je, či samotný obsah návrhu spĺňa náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Každé podanie totiž ústavný súd posudzuje podľa jeho obsahu (§ 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.1. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

12. Ústavný súd poukazuje na to, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04).

13. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

14. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom. Právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru mal teda krajský súd v rámci odvolacieho konania, a preto by právomoc krajského súdu predchádzala právomoci ústavného súdu. Uvedené predstavuje dôvod na odmietnutie časti ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu, a to podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa preskúmal a rozhodol tak, že jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprístupné.

16. Ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa označeným v bode 1 tohto uznesenia predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na princíp subsidiarity v čl. 127 ústavy, a preto pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, a skutočnosť, že sťažovateľ túto možnosť využil, zakladá dôvod aj na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

17. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k oboj označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

18. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

19. V súlade s uvedenými právnymi východiskami ústavný súd preskúmal sťažovateľom namietané procesné pochybenie spočívajúce v nedoručení vyjadrenia žalobcu v rozpore s § 436 ods. 4 CSP. V kontexte námietky sťažovateľa, podľa ktorého mu bola odňatá možnosť oboznámiť sa s argumentáciou žalobcu a náležite na ňu reagovať, ústavný súd konštatuje, že táto argumentácia sťažovateľa nie je dôvodná.

20. Z elektronickej doručky k sp. zn. 11C/99/2015 (vyžiadanej od okresného súdu, pozn.) preukázateľne vyplýva, že vyjadrenie žalobcu k dovolaniu č. 1. 979 – 980, spolu s prípisom č. 1. 1004 boli právnemu zástupcovi sťažovateľa odoslané už 29. januára 2021, ktoré si prevzal 1. februára 2021. Keďže súd prvej inštancie vyjadrenie žalobcu k dovolaniu riadne doručil, bola žiadosť právneho zástupcu sťažovateľa z 24. septembra 2021 o doručenie vyjadrenia žalobcu k dovolaniu bezpredmetná.

21. Po oboznámení sa s predmetným vyjadrením žalobcu k dovolaniu, zohľadňujúc jeho obsahový význam, ústavný súd v súlade s materiálnym výkladom zásady kontradiktórnosti konania [ku ktorému sa v poslednom období priklonil i ESĽP (Puškárová proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 19356/14, Nerušil proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 37016/15 a naposledy

vo veci Sarkocy proti Slovensku z 22. 9. 2020, sťažnosť č. 36446/17)] konštatuje, že aj keby nedošlo k doručeniu vyjadrenia žalobcu sťažovateľovi v dôsledku porušenia procesného postupu súdu podľa § 436 ods. 4 CSP, v konkrétnom prípade by nedošlo k reálnemu zmareniu sťažovateľa zaujať stanovisko k vyjadreniu protistrany, a tým ani k objektívnemu oslabeniu jeho pozície (I. ÚS 145/2021). Dôvodom je skutočnosť, že ústavný súd nezistil žiadne nové a zásadné skutočnosti z predmetného vyjadrenia k dovolaniu koncipovaného vo všeobecnej rovine, v ktorom žalobca spochybňuje úspešnosť podaného dovolania a sumarizuje podstatu sporu medzi sporovými stranami stručným zhrnutím toho, akým spôsobom sťažovateľ svojvoľne porušuje hmotné práva ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome (neplatenie žiadnych preddavkov mesačne vopred do fondu opráv a ani plnení spojených s užívaním bytu sťažovateľom od roku 2002).

22. Ústavný súd, viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti (§ 45 zákona o ústavnom súde), preskúmal opodstatnenosť ďalších námietok sťažovateľa týkajúcich sa nepovšimnutia jeho podstatnej procesnej obrany všeobecnými súdmi vrátane najvyššieho súdu (bod 8 tohto uznesenia) a konštatuje, že aj tieto nie sú dôvodné.

23. K námietkam sťažovateľa o ignorovaní jeho podstatnej procesnej obrany v rozsudku súdu prvého stupňa a v rozsudku odvolacieho súdu, ktorým okresný súd vyhovel žalobe žalobcu, najvyšší súd poukázal na to, že súdy oboch nižších inštancií sa vysporiadali so skutkovou situáciou, ako aj právnym posúdením veci, pričom odôvodnenie súdnych rozhodnutí obsahuje aj náležitú argumentáciu reagujúcu na námietky sťažovateľa (v bode 26 napadnutého uznesenia vymenované námietky sťažovateľa, pozn.). Táto argumentácia najvyššieho súdu nevykazuje žiadne znaky arbitrárneho prístupu k hodnoteniu podmienok dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, keďže už rozhodnutia okresného a krajského súdu dávajú sťažovateľovi jasné, zrozumiteľné a podrobné odpovede na otázky zadané v jeho procesnej obrane, ktoré sa však nezhodujú so subjektívnymi predstavami sťažovateľa, a preto ich odmieta akceptovať.

24. Ústavný súd preto v súlade so zámerom čo najlepšie pochopiť podstatu sťažnostných námietok uvedených v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že dôkazná situácia, na základe ktorej okresný súd zistil skutkový stav, interpretoval právne normy a následne subsumoval skutkový stav pod právne normy, musela nevyhnutne viesť k právnemu záveru premietnutému do výroku napadnutého rozsudku, ktorý bol následne potvrdený krajským súdom. Inak povedané, z výsledkov dokazovania v predmetnom konaní zreteľne vyplýva, že existencia neuhradených nedoplatkov sťažovateľa bola preukázaná aj vzhľadom na rôzne vykazovanie platieb sťažovateľa za rok 2011, na podklade platnej a pre sťažovateľa záväznej zmluvy o výkone správy v znení dodatku z roku 2007 (bod 72 a 73 napadnutého rozsudku okresného súdu). Ústavný súd tak potvrdzuje, že okresný súd adekvátne vysvetlil, ktoré platby boli sťažovateľom skutočne poukázané (bod 75 napadnutého rozsudku okresného súdu), a tiež zrozumiteľne posúdil vyúčtovanie skutočných nákladov žalobcom a v rámci nich aj výšku nedoplatkov sťažovateľa za rok 2011 (bod 86 napadnutého rozsudku okresného súdu) a 2015 (bod 88 napadnutého rozsudku okresného súdu). Vo svetle uvedených skutočností tak ústavný súd nezistil žiaden zjavný či už skutkový alebo právny omyl.

25. Vydaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ako aj tomuto uzneseniu predchádzajúcich rozhodnutí nižších súdov nedošlo k extrémnemu nesúladu medzi právnymi závermi súdov s ich skutkovými zisteniami, ale k nevyhnutným následkom spôsobu uplatňovania práva na súdnu

ochranu sťažovateľom, ktorý jednak neuniesol dôkazné bremeno rozporovaním samotnej existencie nedoplatkov, ako aj ich výšky, t. j. žalovaného nároku (najmä body 75, 79-89), ale aj nevyužil právne prostriedky ochrany, ktoré mal k dispozícii [podanie žaloby prehlasovaným vlastníkom bytu podľa § 14 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov znení účinnom v roku 2007 (bod 71 napadnutého rozsudku okresného súdu), podanie žaloby na správcu bytov v prípade úhrady nákladov sťažovateľom na spoločné priestory (bod 79 napadnutého rozsudku okresného súdu)].

26. Ústavný súd už len dodáva, že konštrukcia argumentácie sťažovateľa o tom, že súdy nespĺnili povinnosti vyrovnáť sa s podstatnými argumentmi sťažovateľa, ktoré uplatnil v rámci svojej procesnej obrany, nemá žiaden ústavnoprávny rozmer k napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov vrátane uznesenia najvyššieho súdu, z ktorého by bolo možné vyvodiť jeho rozpor s namietaným porušením základných práv sťažovateľa. Ústavný súd je pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný dôvodmi, ktoré uvádza sťažovateľ, pričom z týchto nevyplýva žiaden argument smerujúci k tomu, že by napadnuté uznesenie bolo v rozpore so základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

27. Na podklade uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. januára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu